

3 aprilie – 9 aprilie

Abecedarul legământului

Textul de memorat: „Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu” (Exodul 19:5)

Studiul din săptămâna trecută s-a încheiat cu căderea omenirii din cauza păcatului primilor noștri părinți. Cel din săptămâna aceasta este un rezumat al întregului trimestru, deoarece vom dedica fiecare zi din ea analizării primelor legăminte. Acestea au fost, în felul lor, manifestări ale adevărului pe care îl avem despre adevăratul legământ, cel ratificat la Calvar prin sângele lui Isus, cel în care noi, creștinii, intrăm împreună cu Domnul nostru.

Începem cu legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Noe, ca să-i salveze, pe el și pe familia lui, de la distrugere. Continuăm cu legământul încheiat cu Avraam, atât de plin de făgăduințe și pentru noi. Apoi urmează legământul de la Sinai și importanța a ceea ce a fost proclamat acolo. În cele din urmă vom analiza noul legământ, cel spre care toate celelalte au arătat. Bineînțeles, toate aceste legăminte vor fi studiate mai în profunzime în următoarele săptămâni. Săptămâna aceasta este doar o mică prezentare.

Studiul pe scurt: *Ce înseamnă cuvântul „legământ”? Care sunt elementele care alcătuiesc un legământ? Care a fost legământul pe care Dumnezeu l-a făcut cu Noe? Ce speranță s-a găsit în legământul cu Avraam? Ce roluri au credința și faptele în partea de legământ care îi revine omului? Este legământul doar o înțelegere, un contract, sau are și un aspect relațional? Care este esența „noului legământ”?*

Duminică, 4 aprilie – Elementele de bază ale legământului

„Voi face un legământ între Mine și tine și te voi înmulți nespuse de mult” (Geneza 17:2).

„Termenul ebraic tradus cu «legământ», care apare de 287 de ori în Vechiul Testament, este *berit*. De asemenea, el mai poate fi tradus și cu «testament» sau «ultima voință». Originile sale sunt neclare, dar a ajuns să însemne „ceea ce unește două părți”. Totuși, el a fost folosit pentru a indica diferite tipuri de «legătură», atât între om și om, cât și între om și Dumnezeu. Termenul este folosit în sensul obișnuit atunci când legământul era făcut între oameni și în sensul specific religios când legământul era făcut între Dumnezeu și om. Utilizarea lui în sens religios a fost cu adevărat o metaforă bazată pe sensul obișnuit al termenului, dar cu o semnificație mai profundă.” - J. Arthur Thompson, „Covenant (OT)” în *International Standard Bible Encyclopedia*, p. 790).

La fel ca legământul căsătoriei, legământul biblic definește atât o *relație*, cât și o *învoială*. Ca învoială, legământul biblic conține trei elemente de bază:

1. Dumnezeu a confirmat *făgăduințele* legământului cu un jurământ (Galateni 3:16; Evrei 6:13,17).
2. *Condiția* legământului era ascultarea de voia lui Dumnezeu așa cum era ea exprimată în Cele Zece Porunci (Deuteronomul 4:13).
3. *Mijlocul* prin care condiția legământului lui Dumnezeu este împlinită în cele din urmă este Isus Hristos, prin planul de mântuire (Isaia 42:1,6).

1. Uită-te la cele trei elemente enumerate mai sus (făgăduințele lui Dumnezeu, ascultarea noastră și planul de mântuire). Cum poți vedea acești factori la lucru în umblarea ta cu Domnul?

În Vechiul Testament, sistemul sacrificial l-a învățat pe popor cu privire la întregul plan de mântuire. Prin simbolurile lui, patriarhii și poporul Israel au învățat să-și exercite credința în Răscumpărătorul care avea să vină. Prin ritualurile lui, cel care se pocăia găsea iertare pentru păcat și eliberare de vină. Astfel, *Studiu Biblic, Trim. II, 2021 – Făgăduința: legământul cel veșnic al lui Dumnezeu*

binecuvântările legământului puteau fi păstrate, iar creșterea spirituală - care restaura chipul lui Dumnezeu în viața omului - putea continua chiar și atunci când oamenii dădeau greș în a-și respecta partea lor din cadrul înțelegerii.

Deși există legăminte încheiate între oameni, termenul „berit” este folosit în Biblia ebraică în principal cu referire la relația dintre Dumnezeu și omenire. Ținând cont de cine este Dumnezeu și cine suntem noi în comparație cu El, ce fel de relație ar descrie un asemenea legământ?

Luni, 5 aprilie – Legământul cu Noe

„Dar cu tine fac un legământ: să intri în corabie, tu și fiii tăi, nevastă-ta și nevestele fiilor tăi împreună cu tine” (Geneza 6:18).

În versetul de mai sus, cuvântul *legământ* apare pentru prima oară în Biblie și, în contextul acesta, Dumnezeu îi spune lui Noe despre hotărârea Lui de a distruge pământul din cauza răspândirii masive a păcatului. Deși această distrugere va veni printr-un potop universal, Dumnezeu nu uită de lumea pe care a creat-o. El rămâne în relația de legământ pe care a stabilit-o imediat după căderea în păcat. Acel divin „Eu” care vine cu propunerea legământului este El Însuși temelia siguranței lui Noe. În calitate de Dumnezeu care Își ține legământul, Domnul promite să-i ocrotească pe cei care sunt dispuși să trăiască într-o relație de credincioșie cu El, o relație care are drept urmare ascultarea.

2. A fost legământul cu Noe unilateral? Nu uita că noțiunea de legământ implică mai multe părți contractuale. Avea și Noe partea lui de respectat în cadrul înțelegerii? Care este lecția pentru noi în răspunsul la aceste întrebări?

Dumnezeu îi spune lui Noe că urmează să fie un potop și că lumea va fi nimicită. Dar Dumnezeu face o înțelegere cu Noe prin care îi promite să îi salveze pe el și pe familia lui. Așadar, miza este destul de mare, deoarece, dacă Dumnezeu nu Și-ar fi ținut promisiunea, orice ar fi făcut Noe tot ar fi fost șters de pe fața pământului împreună cu restul lumii.

Dumnezeu a spus că El avea să facă un „legământ” cu Noe. Cuvântul în sine implică intenția de a onora ceea ce spune cineva că va face. Nu este doar o afirmație capricioasă. Cuvântul este încărcat de angajament. Să presupunem că Domnul i-ar fi spus lui Noe: „Uite, lumea se va sfârși printr-o revărsare mare de ape și poate o să te salvez; sau poate nu. Între timp, fă asta și asta, și apoi vom vedea ce se va întâmpla, dar nu-ți dau nicio garanție!” O asemenea afirmație cu greu este însoțită de genul acela de asigurare și de angajament care se găsește chiar în cuvântul *legământ*.

Unii oameni susțin că potopul lui Noe nu a fost universal, ci doar o revărsare de ape locală. Dacă este așa, atunci în contextul făgăduințelor lui Dumnezeu din Geneza 9:15 (vezi și Isaia 54:9), ori de câte ori are loc o inundație locală (și se pare că se întâmplă des), făgăduința legământului lui Dumnezeu este încălcată. Dar faptul că nu a mai fost niciun potop universal dovedește validitatea făgăduințelor legământului lui Dumnezeu. Pe scurt, ce ne spune aceasta despre încrederea pe care o putem avea în promisiunile Sale?

Marti, 6 aprilie – Legământul cu Avraam

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și voi blestema pe cei ce te vor blestema și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3).

3. Fă o lista cu toate făgăduințele pe care Dumnezeu i le-a făcut lui Avraam. Geneza 12:1-3

4. Printre făgăduințele acestea, Dumnezeu îi spune lui Avram și că „toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine” (Geneza 12:3). Ce înseamnă aceasta? Cum au fost binecuvântate toate familiile pământului în Avraam? Vezi Galateni 3:6-9. În ce fel poți vedea aici făgăduința despre Isus, Mesia? Vezi Galateni 3:29.

În prima revelație divină transmisă lui Avraam pe care o avem consemnată, Dumnezeu a promis că va intra într-o relație strânsă și de durată cu el chiar înainte să folosească vreun limbaj care să denote întocmirea unui legământ. Referirile directe la legământul pe care Dumnezeu avea să-l facă apar mai târziu (Geneza 15:4-21; 17:1-14). Deocamdată, Dumnezeu propune o relație divino-umană de mare însemnătate. Acest „Eu voi...” care se repetă în Geneza 12:1-3 sugerează profunzimea și măreția ofertei lui Dumnezeu.

În plus, Avraam primește o singură poruncă, dar cu semnificație de test: „Ieși!” El a ascultat prin credință (Evrei 11:8), dar nu pentru a obține binecuvântările promise. Ascultarea lui a fost răspunsul la relația plină de iubire pe care Dumnezeu a dorit să o stabilească. Cu alte cuvinte, Avraam deja credea în Dumnezeu, deja se încredea în El și avea credință în făgăduințele Lui. Trebuie să fi fost așa; altfel, de la bun început nu și-ar fi părăsit familia și pământul strămoșilor ca să se îndrepte spre locuri necunoscute. Prin ascultarea lui, le-a demonstrat credința sa atât oamenilor, cât și îngerilor.

Chiar de atunci, Avraam a făcut cunoscută relația-cheie dintre credință și fapte. Noi suntem mântuiți prin credință, o credință care duce la fapte de ascultare. Făgăduința salvării vine prima, apoi urmează faptele. Deși fără ascultare nu pot exista nici părtășia legământului, nici vreo binecuvântare, ascultarea este răspunsul credinței la ceea ce Dumnezeu a făcut deja. Credința aceasta ilustrează principiul din 1 Ioan 4:19: „Noi Îl iubim [pe Dumnezeu] pentru că El ne-a iubit întâi.”

Cum descoperă textul din Geneza 15:6 care este temelia tuturor făgăduințelor legământului? De ce această binecuvântare este cea mai scumpă dintre toate?

Miercuri, 7 aprilie – Legământul cu Moise

5. Citește Exodul 6:1-8 și apoi răspunde la aceste întrebări:

- a) Despre ce legământ vorbește Dumnezeu? (Vezi Geneza 12:1-3.)**
- b) Cum avea să fie ieșirea din Egipt o împlinire din partea lui Dumnezeu a făgăduințelor legământului?**
- c) Ce paralelă poți găsi între ce i-a promis Dumnezeu poporului aici și ce i-a promis lui Noe înainte de potop?**

După ieșirea din Egipt, copiii lui Israel au primit legământul la Sinai, care a fost dat în contextul eliberării din robie (Exodul 20:2) și care conținea măsurile sacrificiale ale lui Dumnezeu pentru ispășirea și iertarea păcatului. Prin urmare, a fost un legământ al harului ca toate celelalte, și anume al harului lui Dumnezeu care a ajuns la poporul Său.

Legământul acesta reiterează, în multe moduri, aspectele majore din legământul cu Avraam:

1. Relația specială a lui Dumnezeu cu poporul Lui (compară Geneza 17:7, 8 cu Exodul 19:5,6).
2. Ei aveau să fie un neam mare (compară Geneza 12:2 cu Exodul 19:6).
3. Ascultarea era necesară (compară Geneza 17:9-14; 22:16-18 cu Exodul 19:5).

„Observă ordinea de aici: mai întâi, Domnul îl *salvează* pe Israel, apoi îi dă Legea Lui ca s-o *țină*. Același ordine este valabilă și în privința Evangheliei. Mai întâi, Hristos ne salvează din păcat (vezi Ioan 1:29; 1 Corinteni 15:3; Galateni 1:4), apoi trăiește Legea Lui în noi (Galateni 2:20; Romani 4:25, 8:1-3; 1 Petru 2:24)”. - *The SDA Bible Commentary*, vol. 1, p. 602.

Citește Exodul 6:7. Domnul spune că ei vor fi poporul Lui, iar El, Dumnezeul lor. Observă dinamica aici: Ei vor fi „ceva” pentru Dumnezeu, iar Dumnezeu va fi „ceva” pentru ei. Dumnezeu nu vrea doar ca El să relaționeze cu ei într-un mod special, ci și ca ei să relaționeze cu El într-un mod special. Nu caută Domnul același tip de relație și cu noi, astăzi? Reflectă pasajul din Exodul 6:7 relația ta cu Domnul sau tu nu reprezinți decât un nume în registrul bisericii?

Joi, 8 aprilie – Noul Legământ (Ieremia 31:31-33)

În aceste pasaje din Vechiul Testament se menționează pentru prima dată despre „noul legământ”. El este așezat în contextul întoarcerii copiilor lui Israel din exil și vorbește despre binecuvântările pe care ei le vor primi de la Dumnezeu. Din nou, ca în toate celelalte cazuri, Dumnezeu este cel care inițiază legământul și care îl va împlini prin harul Său.

De asemenea, observă și limbajul folosit aici. Dumnezeu vorbește despre scrierea Legii Lui în inima lor și, folosind limbajul tipic legământului cu Avraam, spune că va fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Lui. Astfel, la fel ca mai înainte, legământul nu este doar un acord cu caracter juridic obligatoriu, așa cum se încheie în tribunalele de azi, ci se ocupă cu ceva mai mult.

6. Care este elementul-cheie care străbate versetele de mai jos? Ce vrea să facă Dumnezeul cu poporul Lui? Ieremia 31:33. Compară cu Exodul 6:7, care prezintă în detaliu o parte din legământul făcut cu Israel

7. Care este lucrul principal pe care Domnul îl face și care pune bazele acestei relații? Ieremia 31:34. Compară cu Ioan 17:3.

În Ieremia 31:31-34 se pot vedea atât elementul harului, cât și cel al ascultării, la fel ca în legămintele de odinioară. Dumnezeu le va ierta păcatele, va intra într-o relație cu ei și va revărsa harul Său în viața lor. Drept urmare, oamenii Îl vor asculta în mod natural; nu într-un mod mecanic, ci pur și simplu pentru că Îl cunosc, pentru că Îl iubesc și pentru că vor să-I slujească. Acest lucru surprinde esența relației de legământ pe care Domnul o caută cu poporul Lui.

Cum înțelegi ideea că Legea este scrisă în inima noastră? Înseamnă că ea devine subiectivă și personală, ceva care să fie interpretat și pus în aplicare potrivit cu ceea ce este în inima noastră? Sau înseamnă altceva? Dacă da, ce anume?

Vineri, 9 aprilie – Un gând de încheiere

„Jugul care ne leagă în slujire este Legea lui Dumnezeu. Marea lege a iubirii, descoperită în Eden, proclamată pe Sinai, iar în Noul Legământ scrisă în inimă, este cea care îl unește pe lucrătorul omenesc cu voința lui Dumnezeu. Dacă am fi lăsați să ne urmăm pornirile, să mergem acolo unde ne duce voința noastră, ne-am alinia în rândurile lui Satana și am ajunge să avem trăsăturile lui. De aceea, Dumnezeu ne conduce prin voința Sa, care este nobilă și înălțătoare. El dorește ca noi să ne îndeplinim cu răbdare și înțelepciune toate îndatoririle slujirii. Chiar Hristos, în natura Lui omenească, a purtat jugul slujirii, zicând: «Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele» (Psalmii 40:8). «M-am pogorât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis» (Ioan 6:38). Iubirea pentru Dumnezeu, râvna pentru slava Lui și iubirea pentru omenirea decăzută L-au adus pe Isus pe pământ ca să sufere și să moară. Aceasta a fost puterea care a condus viața Sa. El ne invită să ne însușim acest principiu.” - Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, pp. 329-330

Rezumat: Apariția păcatului a rupt legătura pe care Creatorul o stabilise la început cu familia omenească prin intermediul primilor noștri părinți. Acum, Dumnezeu caută să restabilească acea relație de iubire prin intermediul unui legământ.

STUDIUL LA RÂND – BIBLIA ȘI CARTEA EVANGHELIZARE

Biblia: Mica 4-Naum 3

1. Unde îi cere Domnul popoului: „Răspunde-Mi!”?
 2. Despre cine se spune că „vor pune mâna la gură și își vor astupa urechile”?
 3. Unde scrie că „Domnul cunoaște pe cei ce se încred în El”?
 4. Cum se numea „cetatea care ședea între râuri”?
- Evanghelizare, Secțiunea 13, subcapitolul „Vizitele misionare”**
5. Ce pot să realizeze, prin lucrarea personală, unii oameni cu talente obișnuite?